

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Браховецького Бориса Павловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“, статей 11, 21 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“

м. К и ї в
29 вересня 2021 року
№ 140-1(I)/2021

Справа № 3-156/2021(328/21)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Колісника Віктора Павловича – головуючого,
Кичуна Віктора Івановича,
Філюка Петра Тодосьовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Браховецького Бориса Павловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–XII (Відомості Верховної Ради Української РСР, 1991 р., № 16, ст. 200) зі змінами, статей 11, 21 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Філюка П.Т. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Браховецький Б.П. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність положенням статей 3, 8, 9, 16, 17, 19, 22, пунктів 1, 6 частини першої статті 92, частин другої, третьої статті 124, частини першої статті 129, статей 147, 150, 151² Конституції України (конституційність) частину третю статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–ХІІ зі змінами (далі – Закон № 796), статті 11, 21 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–ХІІ зі змінами (далі – Закон № 2262).

Відповідно до частини третьої статті 59 Закону № 796 особам, які брали участь у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, інших ядерних аварій та випробувань, у військових навчаннях із застосуванням ядерної зброї під час проходження дійсної строкової служби і внаслідок цього стали особами з інвалідністю, пенсія по інвалідності обчислюється відповідно до Закону № 796 або за бажанням таких осіб – з п'ятикратного розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня відповідного року.

Оспорюваними положеннями Закону № 2262 передбачено, що «умови, норми і порядок пенсійного забезпечення військовослужбовців, осіб, які мають право на пенсію за цим Законом, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, визначаються Законом України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ і цим Законом» (стаття 11); „пенсії по інвалідності військовослужбовцям, особам, які мають право на пенсію за цим Законом призначаються в таких розмірах: а) особам з інвалідністю внаслідок війни І групи – 100 процентів, ІІ групи –

80 процентів, III групи – 60 процентів відповідних сум грошового забезпечення (заробітку); б) іншим особам з інвалідністю I групи – 70 процентів, II групи – 60 процентів, III групи – 40 процентів відповідних сум грошового забезпечення (заробітку)“ (стаття 21).

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Касаційний адміністративний суд у складі Верховного Суду, розглянувши у порядку спрощеного позовного провадження зразкову адміністративну справу за позовом Шабельника М.В. до Головного управління Пенсійного фонду України в Харківській області (далі – Управління) про визнання бездіяльності протиправною, зобов'язання вчинити певні дії та стягнення суми несплаченої йому частини пенсії, рішенням від 20 травня 2020 року відмовив у задоволенні позовних вимог.

Велика Палата Верховного Суду, розглянувши апеляційні скарги Шабельника М.В. та осіб, які приєдналися до апеляційної скарги позивача, зокрема Браховецького Б.П., постановою від 21 квітня 2021 року залишила їх без задоволення, а рішення Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 20 травня 2020 року – без змін.

Стверджуючи про неконституційність оспорюваних положень Закону № 796, Закону № 2262, автор клопотання посилається на окремі положення Конституції України, Кодексу адміністративного судочинства України, Закону України „Про Конституційний Суд України“, Закону № 796, на рішення Конституційного Суду України та Європейського суду з прав людини, міжнародні акти та постанову Великої Палати Верховного Суду від 21 квітня 2021 року у зразковій справі за позовом Шабельника М.В. до Управління.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове

клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду) (абзац перший, пункт 1 частини першої статті 77).

Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що постанова Великої Палати Верховного Суду від 21 квітня 2021 року, яку автор клопотання вважає остаточним судовим рішенням у його справі, ухвалена за результатами апеляційного перегляду зразкової справи за адміністративним позовом Шабельника М.В. до Управління. Водночас матеріали справи не містять відомостей, які підтверджували б вичерпання Браховецьким Б.П. усіх національних засобів юридичного захисту у своїй справі.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Браховецького Бориса Павловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–ХІІ зі змінами, статей 11, 21 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–ХІІ зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**